

Epilog og Sange

i

det harmoniske Selskab i Bergen,

paa

Hans Majestæt Kongens Fødselsdag,

den 26de Januar 1820.

Bergen 1820.

Trykt hos Chr. Dahl, N. S.

Epilog.

Et Aar sank nys i Elghedens Savn,
Det bragte mangan Fryd, vel ogsaa mangt et Savn;
Men hvor, imens vi færdes her paa Jorden,
Er idel Solskin uden Storm og Torden?
Dog, Norges alt for lykkelige Søn,
Der klager højt med mørk og vranten Mine:
Nævn det Europas Folk, der fandt en Lod saa skjøn,
At Du dets Kaar ombytte gad med dine!

Nedtrykt af Hungers rædselsfulde Plager
En talrig Sværm fra frugtbart Hjem bortdrager,
At søge Næring i et ukjendt Land:

I kolde Nord og Mark og Hav indbyde,
For Brodsorg frie, med Lyst og Røe at nyde
Hvad hine neppe fandt ved fremmed Strand.

I fjerne Syds de himmelskjonne Egne
See Smittet rase, Skarer brat henblegne
Dg Borg og Hytte fyldt med Jammerstraab!
Eels Eellers Børnepest fra Norge viger,
Hvert Aar med flere Souner det beriger,
Dg med hver nyfødt Søn forstjønnes Norges Haab.

Vel Krigens Mordergaard med draget Sværd et
truer

Europas Folk; dog Borgertsbedragts Luer
I mangt et Niige voldsomt bryde frem.
Men spredes end de vilde Flammepile,
Skal Nor og Svea glad og roelig hvile
Bag Trygheds Hegn i fredelige Hjem;

Thi medens svundne Tids dyrtkjøbte Lære
Af mangen Drot alt synes glemt at være,
Lig helligt Løfte, han i Faren gav:
Mens Vold og Tvang og Frygt sig hist forene
At styrte Frihedstemplets løse Stene,
Dg under dem udhule Friheds Grav;

Da, Held os, stor blandt Fyrsterne paa Jorden
En kraftfuld Heros throner i vort Norden,
En vitts Regent, en from og ædel Mand,
Som Friheds Ben blandt frigjort Folk han throner;
Som Folkets Ben dets frie Jubeltoner
Eenstemmigen velsigne Carl Johan.

Saa vandre vi med Haab og Lyst og Mod
Ad Rosenvei og gjennem Tornestier;
Vi prise Gud, vor Fader og Befrier;
Vi takke, elske Dig, o Konge god!
Dg mens vi fejre her Din Fødselsdag,
Vor Bøn til Kongers Konge vi frembære:

Gid Din og Fædrelandets gode Sag
Af Ham beskyttet og velsignet være!
Du Blissdom, Trost, Kærind i Dit Raad
Og skjonsom Borgeraand i Landet finde!
Og daglig fastere Din skjønne Daad
Med ædle Broderfolk os sammenbinde!
I Fred til selvgraage Ulber Kronen bær!
Og naar Dia vinker evig Løn og Glæde,
Din Son, saa god, som Du, sit Folk saa kjær,
Saa lykkelig, Din Kongestoel beklæde!

For
Hans Mæstæt Kongen.

Mel: Jeg iler fro til festligt Lag ic.

Før fra dit Skjod, o Fædreland!
End tone Jubelqvad og Glæder?
Kan det sig somme Norges Mand,
At juble mens hans Moder græder?
Nej, elskte Moder, stands din Graad,
Føl hvad du fandt, og præs din Lod!
En herlig Skat du fandt,
Meer' værd end Guld og Diamant;
O Norge, præs din Lod!

Hør Nationers høje Raab
Forgjeves trindtom Jorden lyde!
See Tusind søge, uden Haab,
Den Edelsteen, dit Skjold monn' pryde!
End sommer sig da Glædesfø d
Hver Norges Søn, som veed dens Værd;
Thi Frihed er dens Navn!
Med den bli'er let hvert smaaat Gavn,
Føl, Norges Søn, dens Værd!

Kun Slaven, kun den feige Træl.
Stemmer Qvad, naar Vælben vinker.
For Konges Maal er Folkets Held,
Her ei Viktorens Vile blinker;
Thi er hans Fødselsdag vor Fest,
Dg Skæden her frivillig Gjest!

O Held dig, Fædreland!
Din Drot er Friheds Ven, er Mand,
Hans Dag en Folkefest.

For Dig, o Konge! trofast Folk
Idag i festligt Qvad udbryder;
Bid Stemmen her er Hjertets Tolk,
Naar for Dit Held vort Onske lyder!
Vær stærk i Tænde, tryk i Fred
Ved trofast Borgerkjerlighed!

Fremman med Kraftfuld Haand
Blandt Nordens Sjæle Borgeraand,
Dg Held og Enighed!

For Norge.

Mel: Vort elskede Norge ic.

Hvi lyder, o Norge! din ængstlige Klage?
Hvi stirres med Mismod paa henfarne Dage?
Hvad eied' din Fortid, din Nutid ei har?
Er Fædreneaanden den Skat, dine Sønner
Medbede fra Himlen med klynkende Bønner,
Den Kraft, som i Oldtid dit Skjoldmærke var?

Til klynkende Barm aldrig Kraften nedsvæver,
I Mandebarm ables den, der den kun lever;
Som Pallas af Jupiters Hjerne fremsprang,
Guld rustet, i hæderfuld Daad den fremtriner —
Da reiser af Grus sig de sunkne Ruiner,
Omtonet af Skjaldes begejstrede Sang.

Men, Norriges Søn! om din Klage kun lyder,
For Riigdom og Velstand din Urne ei pryder,
Da husk, at kun Uslingen Armodens Raar
For Riigdom, med Frihedens Savn vil omhytte!
Her Tryghed omhegner hver Borg og hver Hytte,
Her Lænker ei fue, her Svæben ei slaaer!

Misund da ei, Norrige! Syden de Straaler,
Der rigere fylde, Velsignelsens Skaaler;
En skjønnere Sol over Klippen oprandt!
Drag syddad mod Tajos riigt frandsede Bredder,
Du, som kun hos Dverfod smaaligen leder
Om Borgerheld, — see om du bedre det fandt!

Nei, Fædreneland! i dit Skjod vi end nyde
Erkjendtlig det Held, som kun Tryghed kan yde,
Velsignet da være din Dal og dit Fjeld!
Af Borgerfjind stedse din Borger bestæles!
Hver Tvedragtens Funke i Fædselen quæles!
Med Frihed og Enighed savnes ei Held.

Blandt Troner paa Jord, som i Hedenolds Dage
Ved Mænd, ei ved Glimmer, din Trone fremrage!
See Laurens og Tegens samflettede Krands
Omflynge den Drot, du dit Spir monne række!
Som Friheds Vagide det værnende dække
Dit Borgerheld, Norge! og fremme din Glands!